

[Landbrugsministeren]

somhed er beliggende i Kødbyen, kan naturligvis ikke i sig selv begrunde, at virksomheden skal undtages for de indretningsmæssige og hygiejnisk-sundhedsmæssige krav, som gælder for tilsvarende virksomheder uden for Kødbyen.

Med de nye direktiver udvides som nævnt de hidtidige regler for eksportvirksomheder til også at gælde hjemmemarkedsgodkendte virksomheder. Som udgangspunkt vil der blive stillet samme krav til autorisation af virksomheder, til en hygiejnisk produktion og til veterinærkontrollen.

Direktiverne indeholder ikke nogen generel undtagelse for engroskødmærker som Københavns Kødby. Derimod indeholder direktiverne visse bestemmelser, der vil kunne give lempelser til virksomhederne i Kødbyen.

Undtaget fra direktivernes krav er detailsalg, hvilket også omfatter salg til storkunder som restaurant, hospital, kantiner og lignende former for cateringleverancer. Denne regel vil betyde, at en stor gruppe virksomheder i Kødbyen slet ikke vil blive omfattet af de nye regler.

Direktiverne indeholder desuden visse dispensationsmuligheder, der vil være en hjælp for hjemmemarkedsvirksomhederne i deres tilpasningsfase. Små virksomheder, dvs. virksomheder med en opskæring af kød på under 3 t pr. uge eller en produktion af kødprodukter, der ikke har industriel karakter, vil være omfattet af lempeligere krav på en række områder. Det samme vil i en overgangsperiode være tilfældet for de virksomheder, der som følge af en større produktion skal opfylde direktiverne fuldt ud efter overgangsperioden, der udløber 1. januar 1996.

Mulighederne for lempelser for begge grupper virksomheder vedrører kravene til bygninger, deres indretning og produktionsudstyr, men ikke kravene til veterinærkontrol og hygiejnen i virksomheden og produktionen.

De nævnte direktiver åbner endelig mulighed for, at der i Den Stående Veterinærkomité kan fastsættes særlige betingelser for virksomheder, der er beliggende på engrosmarkeder. Kommissionen overvejer for øjeblikket forslag herom, som forventes især at ville angå fælles faciliteter for personale, dyrlægekontrol og lignende forhold, som ikke berører de indretningsmæssige krav til virksomhederne.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at det er hensigten i forhold til de berørte virksomheder at administrere de vedtagne regler så lempeligt og fleksibelt som muligt, når dette kan ske, uden at sundhedsmæssige hensyn tilsidesættes.

Spm. nr. S 635

Til *justitsministeren* (17/3 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Efter at det endnu en gang er bekræftet, at ministeren har sidste ord i asylsager, opfordres ministeren til at undersøge, om der foreligger en asyltilladelse på falske oplysninger fra Mustafa Taherian.«

Begrundelse

Der henvises til spørgsmål nr. S 328 af 27. december 1991.

Svar (2/4 92):

Justitsministeren (Engell):

Når spørgeren anfører, at »det endnu en gang er bekræftet, at ministeren har sidste ord i asylsager«, går jeg ud fra, at der herved sigtes til, at Folketingets Ombudsmand i en redegørelse af 25. februar 1992 har behandlet spørgsmålet om fremgangsmåden ved udsendelse af asylansøgere. I redegørelsen udtaler ombudsmanden, at i de tilfælde, hvor en asylansøger, der har fået afslag på sin ansøgning, påberåber sig, at udsendelse er i strid med udlændingelovens § 31, skal Direktoratet for Udlændinge træffe en forvaltningsretlig afgørelse om udsendelse. Afgørelsen kan påklages til justitsministeren, der således har det endelige retlige ansvar for udsendelsen. Klagen har opsættende virkning.

Det må antages at følge heraf, at justitsministeren vil kunne træffe afgørelse om, at en asylsøger, der af Direktoratet for Udlændinge eller Flygtningenævnet har fået afslag på asyl, alligevel ikke må udsendes, fordi en sådan udsendelse ville være i strid med udlændingelovens § 31.

Derimod indebærer ombudsmandens redegørelse naturligvis ikke, at justitsministeren vil kunne træffe afgørelse om, at en asylsøger, der af direktoratet eller nævnet er meddelt asyl, alligevel skal udsendes.